

[Skatteministeren]

Når vi så kombinerer det med de to initiativer, som regeringen her har fremlagt, nemlig at vi giver mulighed for yderligere rentefald i forhold til realkreditlån over de blåstemplede kontantlån, og at vi giver mulighed for, at man kan konvertere gamle kontantlån og tage de gamle fordele med over til det nye lån, så ligger der altså ganske store fordele i det, regeringen har fremlagt.

Jeg er glad for fru Kirsten Jacobsens uforbeholdne kvittering, og jeg er da også glad for, at fru Pernille Sams trods alt fik sagt, at hun var glad for, at forslaget var kommet frem.

Det er så det andet tema, jeg vil tage fat på. Fru Pernille Sams siger, at jeg mente noget andet og benyttede mig af en anden argumentation, da L 191 var til første behandling, i modsætning til i dag, hvor L 291 er til første behandling. Så vil jeg hilse og sige, at det er forkert.

Jeg sagde, da L 191 var til første behandling, at de, der forsøgte at bilde nogen ind, at det var et gratis forslag, tog fuldstændig fejl. Det siger jeg også i dag. Hvis jeg skal sætte økonomi på, hvad omkostningen ved L 291 er – ingen kan gøre det med nøjagtighed – er det formentlig et fradrag oppe i størrelsesordenen 50 mia. kr., der vil blive fordelt over de næste ca. 25 år, op til 30 år. Den udgift er selvfølgelig kun en reel ny udgift, hvis disse lån alligevel ville blive konverteret. Og det er en vurdering, kan jeg hilse og sige, også i Nationalbanken, at med den renteutvikling, der nu er sket, vil disse lån formentlig komme til konvertering over en lidt længere periode, men de vil blive konverteret.

Hvis vi nu forestillede os, at de ikke ville være blevet konverteret, så siger man, at der ikke er en udgift forbundet med det her. Jo, det er der faktisk, for man er nødt til at have de ting med, der sker i forhold til de realrenteafgiftspligtige. De højtforrentede obligationer er med til at holde en høj gennemsnitsrente, som derfor betyder, at vi har en høj realrenteafgift på over 50 pct. i 1993 – som formentlig vil stige til en 54-55 pct. i 1994. Når disse lån bliver konverteret, vil disse højtforrentede obligationsbeholdninger gå ud af de realrenteafgiftssatsen institutioner. Så vil realrenteafgiftssatsen droppe; ingen kan sige nøjagtig med hvor meget, men formentlig med omkring 10 procentpoint.

Det er kun forsvarligt at gøre det i denne sammenhæng, fordi vi med den samlede lov-pakke, der er lagt frem, opnår en lavere beskatningsprocent også af kapitalafkast. Og der er selvfølgelig en grænse for, hvor store ubalancer man kan have også imellem en realrenteafgift og den kapitalafkastbeskatningsprocent, vi har mere generelt.

Så uanset om man forudsætter, at disse lån ville være blevet konverteret, eller de ikke ville være blevet konverteret, koster det over de næste 20-30 år et meget betydeligt milliardbeløb. Det er der i øvrigt også logik i. Hr. Ellemann-Jensen, tror jeg det var, citerede tidligere på dagen Storm P.: »Intet kommer af intet uden lommeuld.« Sådan er det selvfølgelig også her. Man kan ikke give massive lettelser til gruppen af ejerboligejere, uden at nogle andre betaler, og det betyder i denne sammenhæng, at de realrenteafgiftspligtige institutioner ikke længere vil have de højt forrentede obligationer, og at vi får nogle fradrag, som vi ellers ikke ville have fået. Og derfor koster det.

Når jeg i det lovforslag, der er fremsat, kan sige, at det balancerer nogenlunde provenuneutralt i de første 5 år, hænger det sammen med, at vi de første par år – med uændret realrenteafgiftsprocent, for den påvirkes først i 1995 af det her – vil få et ganske betydeligt merprovenu, som så i den sidste del af perioden vil blive modsvaret af et mindre provenu. Det kan godt være, at det er svært at forstå, fru Pernille Sams; vi vil gerne give det på skrift under udvalgsarbejdet, så man får lejlighed til at studere disse problemstillinger nærmere.

Så der er fuldstændig sammenhæng mellem det, jeg sagde under førstebehandlingen af det konservative forslag, og det, jeg kan sige i dag under regeringsforslaget, og de, der måtte have forsøgt at skabe mistillid i forhold til de beske-der, jeg kommer med, og det, jeg siger her fra talerstolen, kan derfor godt begynde at revidere deres opfattelse.

Måtte jeg så også sige til fru Pernille Sams, at det lovforslag, regeringen har lagt frem, er af en ganske anden karakter, selv om jeg er enig i, at hovedmålet er det samme. Det imødegår noget af det, der har været min hovedkritik. Man skal ikke bare kunne sælge sit hus, indfri sit lån og så tage et fradrag med sig, som det nu passer én. Det kan ikke længere lade sig gøre. Vi knytter fradraget til lånet og til huset, og det